

MAGVETŐ

ADVENT

„Mekkora várakozás van bennünk, amikor készülünk valami nagy eseményre! Szervezkedünk, intézkedünk, sütünk, főzünk, vásárolunk, igyekszünk azon, hogy minden megfelelően elő legyen készítve, hogy a nagy esemény zökkenőmentesen, elvárásunk szerint történjék meg, és mindenki átérezze annak fontosságát, megértse annak nagyszerűségét.

Aztán, amikor eljön a nagy nap, azon izgulunk, hogy vajon mindenre gondoltunk-e, és tényleg minden a helyén legyen, ha már ennyit készülődtünk. A nap végén pedig hullá fátadtan roskadunk le a székünkbe: „Na, ez a nap is eltelt! Vajon jól sikerült? Mindenki jól érezhette magát?” A nagy esemény, az ünnep fénye ilyenkor háttérbe szorul, épp azon a napon, amikor el kellene, hogy töltsé szívünket az ünnep nagyszerűsége, megismételhetlensége.

Most advent kezdődik. Sokunk számára ez is lázas készülődést jelent: „Jaj, az ajándékokkal mi lesz? Kinek mit vegyek? Jó lesz neki? Örülni fog? Mi legyen az ünnepi menü? Bejglit honnan vegyek? Halat ki fog hozni? Milyen lesz a fenyőfa?” Ezernyi gond, megoldandó probléma. Aztán eljön a szenteste, beesünk a sebtében feldíszített fa mellé, gyorsan átadjuk az ajándékokat, megesszük a vacsorát, és elcsodálkozunk, hogy már el is múlt az ünnep.

Azért, hogy ne így legyen, az advent 4 hetében is próbáljunk meg keresztények maradni, vagyis azzal foglalkozunk, amit az időszak jelent, és amire szolgál.

Várakozás. Ezt jelenti az advent. Várakozás, készülődés. Mégpedig annak emlékezetére, hogy az Atya végtelen szeretetéből a Szentlélek által a Fiú emberré lett. Arra, hogy a jászol bölcsőjében Isten a földre lépett. Emberi testet öltött, hogy közöttünk legyen, közöttünk éljen, hogy utat mutasson. Arra a pillanatra emlékezünk, amikor a Teremtő lehajolt a teremtményéhez, és újra magához emelte. Arra a pillanatra, amikor Betlehem egyik istállójában, egy szegényes jászolban ég a földel összeért. Arra a pillanatra, amikor megváltásunk műve a megtestesüléssel elindult földi útján.

Valamint készülődés a második eljövételre. Mikor Jézus, aki védtelen kisgyermekként jött emberi világunkba az idők teljességében, az idők végén Krisztus Királyként tér vissza közénk.

Erre pedig készülni kell. Nem csak testileg, külső dolgainkban, hanem belsőleg is. Erre szolgál a készüllet ideje. Mikor vendéget várunk – talán nem is tudatosan – lelkiileg is készülünk fogadására. Belsőleg felvértezzük magunkat, arra gondolunk, milyen jó lesz újra találkozni azzal, akit rég nem láttunk, mi mindenről fogunk beszélgetni, milyen jó lesz együtt lenni.

Mi az Úr érkezésére várunk. Úrjövetre. Ahogy rendbe hozzuk lakásunkat, környezetünket és ahogy lelkiileg

készülünk számunkra fontos, rég nem látott ismerősünk érkezésére, ugyanígy kell készülnünk Krisztus eljövételére.

Szívünkben is takarítsunk. Dobjuk ki az elmúlt hónapok, az elmúlt év, évek felgyülemlett szemetét, kacatjait. Tisztítsuk meg lelkünket az önzéstől, a szeretetlenségtől, minden olyan dologtól, amely elvonja figyelmünket végső célunktól, mert ezek feleslegesek számunkra. Rakjuk újra össze a mindennapokban szétőredezett szívünket és tegyük benne rendet!

Tiszta szívvel várjuk az érkező Urat. Ez az adventi készülődés lényege! Éppé, egészsé, tisztává tenni a szívünket, hogy be tudjuk fogadni a Szeretetet, aki eljött erre a világra! A Szeretetet, aki nem mérlegelte, hogy megérdemljük-e a megváltást vagy sem, aki nem mérlegelte, hogy nem túl nagy ár-e az élete a mi örök életünkért. Mert ő nem méricskél, hogy a szolgáltatás és ellenszolgáltatás egyensúlyban legyen! Ő odaadott mindent értünk, hisz engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Mert soha ne feledjük el: karácsonynak, Krisztus születésének nincs értelme nagypéntek és húsvétvasárnap nélkül. Erre hívja fel a figyelmünket az Egyház az adventi készülődés során, mikor ezt az időszakot két részre osztja: az első két vasárnap Jézus második eljövételének adventje, az Úr eljövételének idejére várunk, és csak a második két vasárnap szól a karácsonyról Úrjövetről. Azért várhatjuk Krisztus dicsőséges második eljövételét, mert Isten belépett az emberi történelembe! Mert 2000 évvel ezelőtt harmatoztak ez egek onnan felülről és felhők esték az Igazat, ahogy az ünnepi zsoldár mondja!

Mert Isten a jászol bölcsőjében földre lépett, majd utat mutatva az örök boldogság felé ég és föld közé kifeszítve, vérével áztatott keresztjével, meggyötört testével újra megnyitotta az utat a menny és a föld között, két karjával átölelte a világot, bennünket is, és harmadnapra bevégezve küldetését, megnyitotta nekünk az öröklétbe vezető ajtót, és odatett bennünket Atyja elé: nézd, Atyám, értük tettem mindezt, szeretetből, igazi, tiszta szeretetből!

Nekünk a szívünket ennek a mérhetetlen szeretet befogadására kell felkészítenünk. Mégpedig úgy, hogy ez a befogadás azt jelentse, hogy a szeretet életünk részévé tesszük, minden nap megéljük és tettekre váltjuk! Jézus sem azt mondta: „szeretem az embereket, de jó lenne, ha valaki megváltaná őket!”, hanem cselekedett a szeretettől indítva. Mi is csak úgy várhatjuk nyugodt szívvel az Úr második eljövételét, ha a befogadott szeretetet aprópénzre váltjuk, szétoztjuk mindenkinek mérlegelés nélkül. Ha jut belőle a házastársnak, a gyermekeknek, szülőknek, családtagoknak, rokonoknak, barátoknak, ellenségnek, jóakaróknak, rosszakaróknak, jó szomszédnak, rossz szomszédnak, annak is, aki jót tett velem, de annak is, aki nem, vagy éppen ellenemre cselekedett. Mert krisztusi mércével csak így igazságos, csak így teljes értékű. És nekünk, akik keresztények vagyunk, krisztus követői, csak így lehet. (ℒ)

CSALÁDI ROVAT

Az előzőekben szoltunk a gyermekekről, házasságról. Most néhány szót ejtsünk a család közösségéről.

A mai világ a pénzről, az anyagi javakról, azok megszerzéséről szól.

Társadalmunkban a jelenlegi

helyzet szerint nem nagyon engedheti meg magának a család, hogy az édesanya otthon maradjon a gyermekekkel. Tapasztalhatjuk, hogy az elmúlt néhány évben mekkora küzdelmet jelent ismét a gyermeket nevelő családoknak egyáltalán a megélhetéshez, nélkülözéshez szükséges javak előteremtése. Sok helyen 2-3 műszakban dolgoznak a szülők, van, ahol az édesapa és az édesanya alig találkozik egymással és a gyerekekkel, mivel a műszakok úgy váltják egymást. A sok igyekezet és munka ellenére a fizetség alig-alig elég a család fenntartására.

Kegyetlen kor ez a mai! Miközben a szülők a család érdekében dolgoznak, épp ez a kis életközösség megy tönkre, esik szét, üresedik ki a mindennapi gondok közepette. Feltehetjük a kérdést: megéri-e mindez? Lehet-e így összetartani a családot?

Valóban, nagyon nehéz dolog. A mindennapi betevő megkeresése és az elért életszínvonal fenntartására való törekvés közepette azonban – bármilyen nehéznek is tűnik sokszor – gondoljunk arra is, hogy amiért küzdünk, dolgozunk, amire feltettük az életünket, azt össze is tartsuk, és ne csak egy házban élő közössége legyünk, hanem igazi család.

A sok feladat közepette legyen időnk egymásra. Legyen idő a közös együttlétre, közös ünneplésekre. Amikor fokozottabban érezzük, hogy összetartozunk, egy család vagyunk. Névnapok, születésnapok, évfordulók: mind alkalmasak erre. E jeles napok azonban ne a szeretet „vulkánkitörései” legyenek, hanem a mindennapi megélt szeretet erőteljesebb kifejeződései, csomópontjai. Érezzük azt, hogy összetartozunk, egymásért vagyunk, a másik öröme létezőnk, ajándékként a Gondviselőtől. Éljük meg azt a szeretetet, amelyet csak együtt lehet megélni, kiteljesíteni, úgy, ahogy az Úr is akarja.

Igen, őt nem lehet kihagyni a család életéből. Ő az, aki szeretetet gyullasztott a szülők szívében egymás iránt, aki megadta a képességet, a kegyelmet nekik arra, hogy kitartsanak egy életen át. Tőle kapták az élet

továbbadásának lehetőségét és feladatát, Ő ad a születendő gyermeknek örökéletű lelket, mely testünket megszentelve magával viszi azt az örökkévalóságba, ahová visszavár bennünket az Úr.

Minden nap, ha tudunk, mindannyian, ha ez nem lehetséges, akik otthon vagyunk - de a hétvégén mindenképpen az egész család - szánjunk időt a Vele való beszélgetésre is. Hiszem, hogy ezek az alkalmak egyesítik igazán a családokat. Ilyenkor ott vagyunk mi, akik összetartozunk, és velünk az Úr, akié mindannyian vagyunk. Mi és Ő. Itt nincs helye szerepek játszásának, itt a nyílt, őszinte lelkek megnyilatkozásának ideje. Itt adhatunk hálát egymásért, a velünk történt jó dolgokért, itt kérhetünk segítséget ügyeinkhez, itt tárulnak fel a felnőtt és a gyermeki lelkek mélységei: a hála, a vágyak és az Úr iránti bizalom itt ölthet szavakat. Közös lesz ekkor minden: a hála, a gondok, az öröme, a nehézségek, a vágyak. És közös lesz a hitünk, a reményünk, és soha nem látott magasságokat ár el szeretetünk egymás és az Isten iránt. És ezek azok a pillanatok, amelyek örökre megmaradnak bennünk, és innen meríthetünk erőt a holnaphoz, az élet küzdelmeihez, és itt erősíttetnek meg a szeretet gyengéd szála egymás között, hogy vastag kötelékké alakulva összekössenek bennünket egy életen át, egy örök életen át.

Könnyebben viseljük az élet terhei, megpróbáltatásait, hisz megerősít bennünket egymás szeretete és az a tudat, hogy az Úr velünk van. Ez az az út, amelyen elindulva megváltozhat a világ! Ilyen családokban olyan felnőttek válnak a gyermekekből, akik ugyanígy szeretnék élni az életüket: a hit és a szeretet egységében, és abban a reményben, hogy az Atya hazavár bennünket egy olya országban, ahol mi, akik szeretünk, örökre együtt lehetünk egymással és szeretetünk forrásával, a teremtő Istennel.

Ne másokra várjunk, hogy megtegyék, tegyék meg mi. Helyettünk nem fogja ezt elvégezni senki. Szeretni helyettünk senki nem fog. Aki nem szeret, az szeretetre sem tud tanítani.

Merítsünk ehhez erőt a közelgő ünnepből, Krisztus szeretetéből. Úgy kezdjük, hogy Szenteste, még mielőtt elfoglalnánk magunkat az ajándékozás örömeivel és izgalmával, gyűljünk össze a fa alatt és adjunk hálát Istennek életünkért, családjunkért, az egész világért és ajánljuk fel családjunkat, életünket a Világ Urának.

(L)

NEKEM IS VAN VALAKIM, AKI SZERET

Mindig emlékezetes marad számomra egy telefonbeszélgetés. Járt nálam egyszer valaki, aki amiatt szenvedett kimondhatatlanul, hogy nem volt senkije. Amíg éltek a szülei, boldog volt, szinte úgy érezte magát, mint egy meleg fészekben. Nem is ment férjhez; minek, hiszen neki olyan jó idős szülei mellett lenni, őket gondozgatni, szeretetük melegében élni. Egy éven belül vesztette el mindkettőt. Egyes-egyedül maradt a nagyvilágban. Társasága nem volt, barátságokat nem kötött, úgy érezte, a férjhez menésről már lekésett. S egyre kínzóbb, egyre keservesebb lett számára a magány. Félelmek és szorongások gyötörték, amikor felkeresett. Mielőtt elment, kis kártyára írtam számára ezt az ígét, az evangéliumok evangéliumát és arra kértem, hogy minden este olvassa el.

Egyszer, meglehetősen késő este csöng a telefonom. Ez a látogatóm hívott fel. Alig ismertem meg a hangját, eltűnt belőle minden feszültség, szomorúság, vontatottság. Csak annyit mondott: már nekem is van valakim, aki szeret. Az én menyeyi Atyám. Érzem, hogy úgy szeret! Nem vagyok már egyedül. Köszönöm.

Tulajdonképpen, ha meggondoljuk, adhatott volna az Isten mást is – Fia, Jézus Krisztus helyett -, hogy megmutassa szeretetét. Adhatott volna például egy új tizparancsolatot. De Ő a Fiát adta – emberbe, hozzánk hasonló emberbe materializálta szeretetét, hogy a matériához kötött ember megértse Őt. Számunkra a legérthetőbb módon konkretizálta és transzformálta, hogy „megérinthető”, megérthető legyen.

Valahogy úgy értsük ezt az isteni humanizálódást Jézus Krisztusban, mintha egy méheket nagyon szerető méhésznek módjában állna egyszer méhhé változnia, emberségér, egész lényét egy méh életébe transzformálni csak azért,

hogy egyszer „kaptáron belül” mondja el s mutassa meg valamiképpen: kicsoda a méheket gondozó, őket szerető gazda.

(Gyököcssy Bandi bácsi a Szeretetről)

SZENT MIKLÓS

SZENT MIKLÓS gazdag családba született, és már gyermek korától biztosítva volt számára a vallásos nevelés. Bébi koráról tartja a hagyomány, hogy bőjti napokon csak egyszer szopott. Nagyobb korában nem követte társait azok szilaj szórakozásaiban, inkább templomokat látogatott. Amikor szülei elhunytak, gazdag örökségét jóra igyekezett használni.

Egy elszegényedett nemes ember élt akkoriban városában, aki

három szép leányát nem tudta kiházasítani vagyon hiányában. Amikor Miklós erről tudomást szerzett, egymás utáni éjszakákon egy-egy zacskó aranyat dobott be titokban hozzájuk. Az elsőt a boldog apa még égi ajándéknak képzelte, de a harmadiknál megleste szentünket. Lábaihoz borulva köszönte meg a jóságot, ez persze nagy zavarba hozta Miklóst, aki szeretett volna ismeretlen maradni.

Törökország területén a lyciai Myrában éppen püspökválasztás volt, amikor Miklós a templomba bement, és a Szentlélek sugallatára ekkor őt választották püspökké. Ekkoriban történt, hogy egy viharba került hajó legénysége a végveszélyben kétségbeesetten fohászzkodott Miklós püspök segítségéért. Feltűnt a zürzavarban ekkor egy ismeretlen (mondja a legenda), aki a hajó órában megjavította és beállította a vitorlázatot és kötélzetet. Segítségével a hajó hamarosan partot ért, megmenekültek. Ekkor azonban az idegen nyomtalanul eltűnt. A hálás hajósok a templomba mentek menekülésüket Istennek

megköszönni, és ott döbbentek rá, hogy az ismeretlen segítő Miklós püspök volt, akit segítségül hívtak.

Hallotta egyszer Miklós püspök, hogy ki akarnak végezni városában három ártatlan embert, ugyanis a helytartó szemet vetett vagyonukra. Miklós futva hagyta magukra a császár éppen nála levő küldötteit, erőszakkal akadályozta meg a kivégzést. Amikor a küldöttek dolgukat kiválóan elvégezték, és visszatértek a császárhoz, jó munkájukat a császár hálással megjutalmazta. Az udvari intrika azonban nem nézte jószemmel sikerüket, hamis vádakkal börtönbe juttatták őket, sőt már kivégzésüket is kitűztették. A császári küldöttek ekkor, visszaemlékezve Miklós püspök hősiességére, reménytelenségükben szentünkhöz fohászzkodtak. A segítség ekkor sem maradt el. Szent Miklós megjelent álmában Konstantin császárnak és ráparancsolt, hogy a három küldöttet még az éjjel bocsássa szabadon. Konstantin személyesen nem ismerte Miklós püspököt, nem is akart az álomnak engedelmeskedni. Mivel nem tudott már tovább aludni, felkelt, és még az éjjel elment a császár az ítéletet hozó bíróhoz. Meglepetésükre a bíró ugyanazt a látomást álmodta. Nekiláttak ezért, gyorsan újvizsgálták az ügyet, és kiderült, hogy a három hivatalnok ártatlan. Hálás szívvel mentek Miklós püspökhöz köszönetet mondani.

Nagyon idősen, halálát közeledni érezve, Miklós egy angyal segítségével tudott a betegség fájdalmai felett uralkodni. Istennek ajánlva lelkét, szép halállal halt meg 350 körül. Myrában temették el, azonban egy török támadás feldúlta sírját. A keresztiesek felszabadították Myra városát, ekkor találták meg csontjait. Kegyelettel vitték biztonságos helyre, Itáliába, Bari városába. A 10. sz.ázadtól terjedt el tisztelete.

SZŰZ MÁRIA SZEPLŐTELEN FOGANTATÁSA

Mária fogantatása egészen csendes, észrevétlen kezdete a megváltás megvalósulásának. Isten előkészíti művét. Advent időszakában a készület idején Istenre tekintünk, aki csendesen készíti elő művét. Advent sokszor csendes készülődése igazi örömet, a karácsony örömét készíti elő szívünkben.

153 évvel ezelőtt, IX. Pius pápa

dogmaként hirdette ki, hogy a Szűzanya fogantatásától kezdve mentes maradt minden bűntől, Isten kegyelméből. Isten előkészíti a megváltás művét, mely csendben kezdődik, hogy azután fokozatosan egyre többen hallhassák meg: „Úgy

szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta érte, hogy mindaz, aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen.” Adventi várakozásunk szép ünnepén erősödjön meg bennünk Isten iránti szeretetünk, és kérjük Szűzanyánk segítő közbenjárását önmagunkért és az egész világot.

Máriában Isten előkészíti az üdvösség művét. Tiszta teremtményt alkot, akiben méltó hajlékot, alkalmas édesanyát kap a világba érkező Istenfia. Hiszen egészen emberré akart lenni, minden részében vállalni akarta ember létünket.

BETLEHEMEZÉS

DECEMBER 17-ÉN ÉS DECEMBER 18-ÁN DÉLUTÁN 4 ÓRÁTÓL INDULNAK A BETLEHEMES CSOPORTOK AZ ALÁBBI AK SZERINT:

1. osztály: kísérők: Stankovics Józsefné, Papp Zsoltné
2. és 3. osztály: kísérők: Völfingerné Ruip Renáta, Hole Zsuzsanna
4. osztály: kísérő: Kiss Zoltánné
5. osztály: kísérő: Esztergominé Major Tímea
6. osztály: kísérő: Völfinger Gáborné

AZ ADOMÁNYOKAT A NYÁRI HITTANOS TÁBORRA FORDÍTJÁK!

SZERETET MINDENT MEGOLD

Egy asszony kijött a házból, és három, hosszú, fehér szakállú öregembert látott üldögelni az udvaron. Nem ismerte őket. Így szólt: "Nem hinném, hogy ismernétek benneteket, de éhesnek látszotok. Kérlek, gyertek be és egyetek valamit. "

"A ház ura itthon van?", kérdezték.

"Nem", válaszolta az asszony. "Nincs itthon."

"Akkor nem mehetünk be, felelték.

Amikor este a férje hazaért, az asszony elmondta neki mi történt.

"Menj, mondd meg nekik, hogy itthon vagyok, és hívd be őket!"

Az asszony kiment, és újra behívta az öregeket"

"Együtt nem mehetünk be a házba," felelték.

"Miért nem?" kérdezte az asszony.

Az egyik öreg magyarázatba kezdett: "Az ő neve, Jólét," mutatott egyik barátjára, majd a másikra mutatva azt mondta, "Ő a Siker és én vagyok a Szeretet." Majd így

folytatta, "Most menj vissza a házba, és beszélj meg a férjeddal, melyikünket akarjátok behívni."

Az asszony bement a házba, és elmondta a férjének, amit az öreg mondott. A férj megörült. „Ez nagyszerű!”, mondta. „Ebben az esetben hívjuk be Jólétet. Hadd jöjjön be, és töltsen meg a házunkat jóléttel!”

A felesége nem értett egyet. "Kedvesem, miért nem hívjuk be inkább a Sikert?"

A menyük eddig csak hallgatta őket, és most előállt saját javaslatával. „Nem lenne jobb a Szeretetet behívni? Az otthonunk megtelne szeretettel!”

"Hallgassunk a menyünkre," mondta a férj a feleségének.

"Menj, és hívd be Szeretetet, hogy legyen a vendégünk!"

Az asszony kiment, és megkérdezte a három öreget,

„Melyikőtök Szeretet? Kérlek, gyere be, és legyél a vendégünk.”

Szeretet felállt, és elindult a ház felé. A másik kettő szintén felállt, és követték társukat. Az asszony meglepve kérdezte Jólétet és Sikert, „Én csak Szeretetet hívtam, ti miért jöttök?” Az öregek egyszerre válaszoltak: "Ha Jólétet vagy Sikert hívtad volna be, a másik kettőnek kint kellett volna maradnia. De mivel, Szeretetet hívtad, ahova ő megy, oda mi is vele tartunk.”

Ahol Szeretet van, ott megtalálható a Jólét és a Siker is!!!!!!"

KÍVÁNOM NEKTEK...

Ahol fájdalom van, kívánok nektek békét, és könnyöretet. Ahol kétségek vannak, kívánok nektek megújult önbizalmat képességeitekben, hogy leküzdhessetek. Ahol fáradtság, kimerültség van, kívánok nektek megértést, türelmet, és megújult erőt. Ahol félelem van, kívánok nektek szeretetet, és bátorságot.

(Ismeretlen szerző)

Rónay György Advent első vasárnapja

Amikor a fák gyümölcsöt teremnek,
tudhatjátok, hogy közel van a nyár.
Tűzre dobhatsz, Kertész, mert nem terem meg
korcs ágaimon más, mint a halál?
Amikor jelek lepik el a mennyet,
álmunkból kelni itt az óra már.
De ha hozzám jössz, pedig megüzented,
angyalod mégis álomban talál.
Meg akartál rajtam teremni, rossz fán,
Nem voltál rest naponta jönni hozzám.
Ajtóm bezártam. Ágam levetett.
Éjszakámból feléd fordítom orcám:
boríts be, Bőség! Irgalom, hajolj rám!
Szüless meg a szívemben, Szeretet!

VIDÁM PERCEK

DECEMBERI ESEMÉNYEK

December 8.: Adventi gyertyagyújtás a Nyugdíjas Klub közreműködésével

December 13.: Engesztelő nap

December 15.: Adventi gyertyagyújtás az iskolások közreműködésével

December 22.: Adventi gyertyagyújtás a családok közreműködésével

December 23.: Pásztorjáték az óvodások előadásában délután 3 órakor

December 24.: Pásztorjáték az iskolások előadásában délután 3 órakor

Két rendőr járőrözés közben betéved egy ronccstelepre. Tátott szájjal báméskodnak. Az egyik csodálkozva megjegyzi:

- Életemben nem láttam ekkora balesetet!

Tökmag

A gyerekek hosszú sora várakozik első gyónásra. A plébános figyelmesen végzi a gyóntatást.

Az első gyermek többek között ezt gyónja:

- A tökmagot a vízbe dobtam.

A második is ugyanezt gyónja, a harmadik is, a negyedik is, és így tovább.

Amikor az utolsóra kerül a sor, a plébános már mosolyogva mondja:

- No, kisfiam, te is tökmagot dobtál a vízbe?

- Nem, plébános bácsi. Én vagyok a Tökmag.

Elérhetőségek:

Horváth Tamás plébános: Plébánia: 8558 Csót Rákóczi u. 28.

Tel.: 89/354-246; Mobil: 06/20/770-8259

Leitner Pál állandó diakonus: Tel.: 89/352-009; Mobil: 06/20/828-0735

Kiadja: Róm.Kat. Plébánia Pápateszér ©
Kiadásért felel és szerkeszti: Leitner Pál állandó diakonus